

"El pare Taxonera emergia entre els qui donaven la cara amb dignitat"

Dg, 21/12/2014 per Catalunya Religió

(Joan Botam -CR) Durant la dècada dels setanta, el règim dictatorial que patia el país es creia encara molt fort. Els moviments de resistència, del tot pendents portes endins dels mecanismes de diàleg per créixer, projectar i actuar, no comptaven amb possibilitats de reunió. Havien de refugiar-se en locals de l'Església, parròquies i ordes i congregacions religiosos. Com a resultat, amb la creació de Comissions Obreres i del Sindicat Democràtic d'Estudiants Universitaris, arribaren a celebrar-se l'Assemblea Nacional de Catalunya i moltes altres reunions clandestines.

En atenció a aquest exercici d'hospitalitat, que minava les seguretats del règim, la permanent dels "coronels", de vicaris episcopals, abats i provincials, elaborà un directori al servei d'instàncies d'Església a les quals cada dia més hom sol·licitava un espai de reunió. Calia significar positivament la voluntat solidària de l'Església fins i tot institucional per la defensa dels drets humans i la democràcia i, doncs, no s'havia de fer el joc a possibles associacions de caràcter violent.

El gest d'hospitalitat de part de l'Església estava ben fonamentat i assumit. Exercir-lo, però, tenia el seu risc. Les forces de l'ordre públic podien neutralitzar-lo d'un moment a l'altre. Si, malgrat tot, l'exercici de l'acolliment acabava bé, sense entrebancs, un alt representant de l'episcopat havia manifestat que, de part seva, comptaria amb la corresponent benedicció; si, en canvi, no arribava a bon fi, tenia tot el seu costat.

A la pràctica, els moments d'indefinió, però, eren freqüents; per inexperiència dels amfitrions, indiscreció dels interlocutors o por. És un fet que moltes d'aquelles batalles no haurien reeixit sense la intel·ligència pràctica de militants com [Marc Taxonera](#). Amb la bona imatge de Montserrat, visiblement, ell fou al mig del carrer el referent d'un suport gens passiu davant les dificultats del moment. Marc Taxonera emergia entre els qui donaven la cara amb dignitat,

preveres, religiosos i laics, amb prou coneixement de causa per superar les inevitables escaramusses amb la policia. No perdia mai la calma, el somriure, la resposta a punt i, si calia, la direcció de la sortida per retirar-se a temps i esperar ardit una nova oportunitat. Així ho pogueren comprovar amb plena credibilitat els líders de l'oposició. Marc Taxonera no fou bandera de ningú. Era, això sí, la llum de la gran força moral que l'assistia amb tots els lluitadors que posaren el seu gra de sorra per mantenir alta la honorabilitat del nostre poble. Gràcies, pare Marc!